

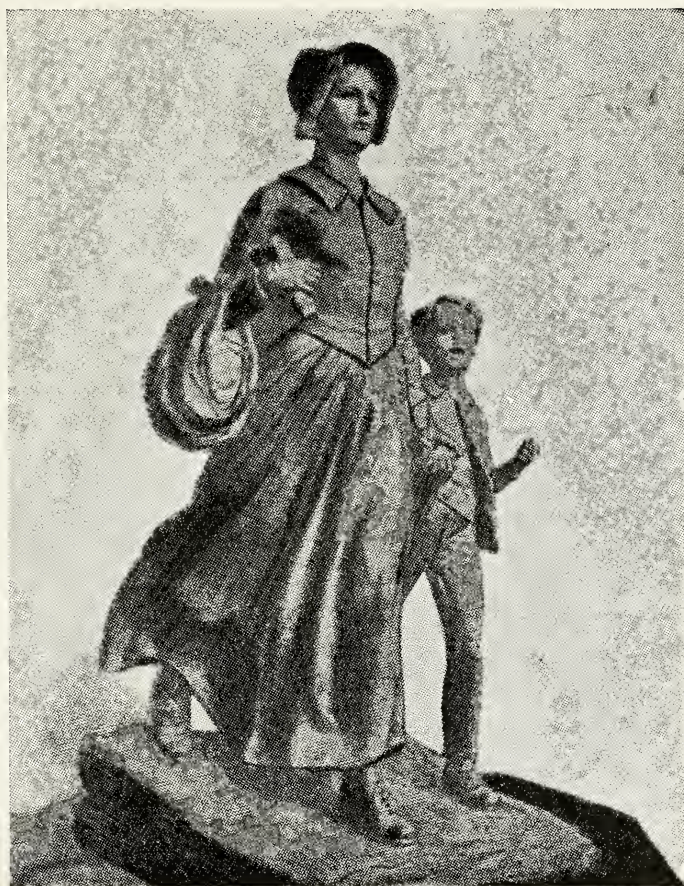
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11

NOVEMBER 1951

100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11

NOVEMBER 1951

100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til

Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	331
Hvem er mormonerne?	332
Visdomsordet passer for alles evner	342
Hvem vil stemme for at lukke Kirkens aktiviteter?	343
Kirken ude omkring	344
Kredslærernes budskab	346
Efterårskonferencerne	347
Kvindelig hjælpeforening	351
Primary	351
Søndagsskolen... ..	352
Genealogisk forening	353
Ungdomsforeningen	353
Fra missionsmarken	354

Forsidebilledet: Pionerkvinde med barn.

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

Et menneskes levevis og talemåde er en målestok for, hvad han indeholder.

Enhver tanke, enhver handling i vort liv er med til at danne vor karakter, enten til det gode eller til det onde, og det er af de rigdomme, som således har samlet sig i os, at vor tale udspringer. Disse tomme, tilfældige ord danner, fordi de rører den ånd, vi har i os, den målestok, hvoraf vor karakter bliver bedømt.

Hvad vi er og hvad vi gør, tæller ofte langt mere, end hvad vi siger eller lærer fra os. Derfor er det så nødvendigt, at vi passer meget på, hvad vi siger og gør.

Hvis øjnene, således som det ofte siges, er sjælens spejl, så er vore ord vor sjæls vejviser. Læg mærke til de mange tomme ord, som kommer ud af vor mund. Hvilken åbenbaring af tankeløshed, forfængelighed, misundelse, utålmodighed, vrede og ukærlighed er de ikke tit! Ord, som aldrig kan gøres usagte, og som vi ofte er kede af at have sagt.

Hvis vi kunne opløfte hinanden og formå hinanden til at følge i Mesterens fodspor, så ville vi selv blive værdige eksempler for andre. For så godt som altid vil menneskene dømmes evangeliet mest ud fra vor levevis og ud fra det, vi siger eller gør. Ethvert ord, enhver handling, enhver tanke, enhver følelse danner, afsliber og skaber vor karakter, og har indflydelse, enten en god eller en dårlig, på de mennesker, som vi kommer i berøring med.

Lad os huske Frelserens ord „Lad eders lys skinne således for menneskene, at de, når de ser eders gode gerninger, vil lovprise Faderen, som er i himlen“.

Missionspræsidentskabet.

„Hvem er mormonerne?“

De nåede dalen den 20. oktober, 116 dage efter deres afrejse fra Winter Quarters. I mellemtiden var der sket noget i Californien, som havde sat en brand i hjerterne på æventyrere verden over, og som også skulle indvirke på mormonerne. Der var blevet fundet guld.

Efter at mormon-bataillonen var blevet afmønstret i Californien, blev nogle af mændene i Sutter's Fort i Sacramento-dalen for at arbejde og tjene en lille smule penge, før de tog over bjergene for at genforene sig med deres familier. Ni af dem påtog sig sammen med Sutter's formand, James W. Marshall, og nogle indianere opførelsen af en savmølle mod syd, hvor American River delte sig. Der samlede Marshall den 24. januar 1848 noget guld op af sandet i møllerenden. Henry Bigler, en af mændene fra Bataillonen, skrev den aften i sin dagbog: „I dag blev der fundet en slags metal i spildvandsrenden, som ligner guld.“

Denne historiske bemærkning i dagbogen er den eneste originale dokumentation om det guldfund, som fik folk til at haste af sted over land og hav til Californien.

Men medens andre skyndte sig af sted til American River, fuldførte folkene fra bataillonen deres kontrakt med Sutter, samlede de ejendele sammen, som de havde, og banede sig vej mod øst over bjergene til den halvt udtørrede dal ved Saltsøen, for dér sammen med deres venner at påtage sig det strenge arbejde med at underlægge sig ødemarken.

I mellemtiden havde guldfebren smittet nogle af dem i dalen, som netop havde oplevet en streng vinter. Brigham Young sagde om dette:

Nogle har spurgt mig om at tage af sted. Jeg fortalte dem, at Gud beskikkede dette sted som indsamlingsstedet for sine helige, og I vil gøre det bedre lige her, end I vil ved at gå til guldminerne. De, der bliver her og er trofaste mod Gud og hans folk, vil tjene flere penge og blive rigere, end I, der løber efter denne verdens gud; og jeg lover jer i Herrens navn, at mange af jer, som går og tænker, at I vil blive rig og komme tilbage, vil ønske, at I aldrig var taget af sted og vil længes efter at komme tilbage, men vil ikke kunne gøre det. Nogle af jer vil komme tilbage, men jeres venner, som bliver her, må hjælpe jer. Og de øvrige af jer, som får lov til at komme tilbage, vil ikke tjene så mange penge, som jeres brødre gør, der bliver her og hjælper med til at opbygge Guds kirke og rige. De vil få fremgang og blive i stand til at købe jer to gange. Her er stedet, som Gud har udpeget for sit folk.

.....Efterhånden som de hellige samles her og bliver stærke nok til at besidde landet, vil Gud formilde klimaet, og vi vil bygge en by og et tempel til den allerhøjeste Gud på dette sted.

Vi vil udstrække vore byer og vore bebyggelser mod øst og vest, mod nord og syd, og vi vil bygge byer og landsbyer i hundredvis, og tusinder af de hellige vil samles fra jordens nationer. konger og kejsere og verdens fornemme og kloge mænd vil besøge os her, medens de ugudelige og onde vil misunde os vore komfortable hjem og besiddelser. Vær ved godt mod, brødre. Ploj jorden og så hvede, læg kartofler. ... Den største bekymring, jeg nærer for dette folk, er, at de vil blive rige her, glemme Gud og hans folk, blive fede og sparke sig selv ud af kirken og gå til helvede. Dette folk vil udholde pøbeloverfald, røverier, fattigdom og alle former for forfølgelse — og være sanddru og ægte. Men det jeg frygter mere end noget andet er, at de ikke kan tåle rigdom og velstand, og dog må de prøves med rigdomme, for de vil blive det rigeste folk på jorden.

Før slutningen af året 1848 var befolkningen i dalen nået op på fem tusind. En stærk tilstrømning af emigranter lagde alvorligt beslag på det lille samfunds hjælpemidler. Sult og nød var almindelige den vinter, og disse omstændigheder gjorde manges modløshed større. Midt i disse vanskelige forhold profeterede Heber C. Kimball, da han talte til folket i et af deres møder, at på mindre end et år ville der blive masser af tøj og andre nødvendighedsartikler solgt på gaderne i Salt Lake City billigere end i New York og St. Louis.

En sådan situation var utænkelig, men Brigham Yong sagde om erklæringen: „Lad den stå ved magt.“ Opfyldelsen af den profeti skete på forunderlig måde.

Da købmænd fra de østlige stater troede, at de kunne blive rige ved at sælge varer i Californien, havde de sendt store vognlæs af sted med tøj, redskaber og andre ting, som der ville blive efterspørgsel efter ved guldminerne. Men da de nåede Salt Lake City, fik de at vide, at konkurrenter havde slået dem ud ved at sende varer med skib rundt om Kap.

Deres eneste interesse var da at sælge det, de havde, for den pris, de kunne få for det, og så tage afsted til Californien så hurtigt som muligt. Der blev holdt auktioner fra deres vogne i Salt Lake Citys gader. Lærred og klæder solgtes for mindre, end de kunne købes for i New York. Stærkt tiltrængt værktøj kunne fås for mindre end i St. Louis. Fine forspand, der var udmattet af den lange rejse, blev ivrigt byttet med de federe, men mindre værdifulde mormon-besætninger. Gode, tunge vogne, som tiltrængtes stærkt i bjergkolonien, blev byttet med lettere køretøjer, som guldsøgerne kunne køre hurtigere med.

Godt budskab til verden.

Medens ivrige mænd rejste over land og hav for at søge efter guld, sendte mormonerne også ivrige mænd ud over land og hav — for at søge efter sjæle. Missionærer blev sendt til de østlige stater, til Canada og De britiske Øer. Til trods for de rystende fordomme, som de måtte slås med, gjorde de alligevel

stor fremgang. Da Franklin D. Richards tog til England i 1847 for at overtage ledelsen af missionen der, meddelte hans forgænger, Parley P. Pratt ham, at i løbet af de 2½ år, han havde været der, var der blevet døbt 21.000 mennesker i kirken.

Missionærarbejde i Frankrig og Italien bar ikke så gode frugter, selv om der dog blev vundet nogle proselyter. I Skandinavien blev ældsterne udsat for pøbeloverfald og sat i fængsel, men lidt efter lidt gjorde en tolerancens ånd sig gældende, og tusinder af mennesker blev omvendt i disse nordiske lande.

Disse missionærer, der rejste uden pung og taske, tog til Malta, til Indien, Chile og Stillehavsoerne. Overalt mødte de had og ud-sattes for hobens tilråb. Men i alle disse lande fandt de nogle få, som var modtagelige for deres budskab.

Når disse omvendte først var blevet døbt, ønskede de uvægerligt at „samles“ med andre af deres tro i Klippebjergens dale — Zion, som de kaldte det. Og når de engang var kommet dér, tabtes forskelle i sprog og skikke snart af syne, eftersom mænd og kvinder fra mange lande arbejdede sammen i opbygningen af et rige.

Zion breder sine grene.

Det var uundgåeligt, at kirkens grænser måtte udvides udover Saltsødalen. Med de tusinder af omvendte, der kom fra forskel-

Pioner-papirmølle.

lige nationer, blev der grundlagt andre bebyggelser. I begyndelsen lå disse tæt op ad moderkolonien, men snart bevægede vogntog sig mod nord og syd henimod fjerne dale. Ved slutningen af det tredje år strakte bebyggelser sig 300 km mod syd. Ved slutningen af det fjerde år var der kolonier over en strækning af 400—500 km. I 1851 blev femhundredre af medlemmerne kaldet til at rejse til det sydlige Californien for at etablere en koloni dér. Der lagde de så grundvolden til San Bernardino.

I næsten hvert eneste tilfælde medførte dette pionerarbejde store ofre. Det skete ofte, at familier blev kaldt til at forlade deres komfortable hjem og opdyrkede marker for at drage ud i ødemarken og begynde forfra igen. Men gennem deres anstrengelser blev der anlagt hundreder af kolonier over en uhyre strækning af det vestlige Amerika. Om udstrækningen af denne kolonisering skrev James H. McClintock, Arizonas historiker:

Det er en kendsgerning, som kun er lidet påskønnet, at mormonerne har været de første i jordbrugs-koloniseringen af næsten alle af vor tids vestlige stater. Eftersom de ikke følte sig tiltrukket af tanken om rigdom, medmindre de så hen til himmelske boliger, søgte de i særdeleshed dale, hvor de kunne sikre sig fred og frugtbarhed gennem deres arbejde.

Den første bebyggelse af de vestlige skrænter på det amerikanske fastland var koloniseringen ved San Francisco af mormoner fra skibet „Brooklyn“. De landede den 21. juli 1846 for at grundlægge den første engelsktalende koloni i Californien, som indtil da havde tilhørt Mexico. Disse mormoner oprettede landbrugsområdet i New Helvetia i San Joaquin-dalen samme efterår, som mænd fra mormon-bataillonon den 24. januar 1848 deltog i opdagelsen og fundet af guld ved Sutter's Fort. Mormoner var også pionerer i Syd-Californien, hvor flere hundrede familier af mormoner i 1851 slog sig ned i San Bernardino.

Den første engel-saksiske bebyggelse indenfor det nuværende Colorados grænser var i Pueblo den 15. november 1846 af kaptajn James Brown og omkring 150 mormon mænd og kvinder, som var blevet sendt tilbage fra Mexico, hvortil de var draget, en del af mormon-bataillonon, som marcherede videre til Stillehavskysten.

Den første amerikanske bebyggelse i Nevada var af mormoner i Carson-dalen i Genoa i 1851.

I Wyoming var der så tidlig som i 1854 en mormon-koloni ved Green River i nærheden af Fort Bridger, der blev kaldt Fort Supply.

I Idaho gør mormonerne også krav på at være de første i Fort Lemhi ved Salmon River i 1855 og i Franklin i Cache dalen i 1860.

.....På en hæderlig plads mellem de første (i koloniseringen af Arizona) skal man lægge mærke til mormon-kolonierne i Muddy og Virgin.

Idet han taler om deres egenskaber som nybyggere og kolonisatorer skrev F. S. Dellenbaugh, der nøje har studeret vestens kolonisering:

Det må erkendes, at mormonerne, som tæmmede ørkenen, var af høj kvalitet. De brød den ikke blot, men de holdt den brudt; og i stedet for brændevinsbrænderiet og spillehelvedet som

grundlag for deres fremgang og som eksempler på de hvides overlegenhed overfor de indfødte, anlagde de frugthaver, farme, skoler og fredelige hjem. Et folk, der har udført så meget godt, som har udstået farer, savn og lidelser, som har modstået mægtige sekters bagtalelse, har meget godt i sig; de fortjener mere end grovheder og ukvemsord, de fortjener beundring.

16. kap.

Brydningsår

Under de bedste omstændigheder er det at kolonisere en øde-mark et trættende, møjsommeligt arbejde. I Utah og omliggende stater var det en uafbrudt kamp mod tørke, indianere, vanskelige transportforhold, fattigdom, mangel på vandkraft, høje fragtrater på varer, der bringes over land, græshopper og misvækst. Tragedier var mangfoldige i kampen for at sikre sig fodfæste i dette uhyre, frastødende land.

Man skulle tro, at der under sådanne forhold kun ville være lidt tid til åndelige sysler. Men mormonerne var sig stadig grundten til, at de var kommet til denne region, bevidst. Det var ikke af eventyrlyst; det var heller ikke for at blive rige. De havde haft mere end nok af eventyr i Missouri og Illinois, og den jord, de havde forladt, var langt rigere end jorden i bjergenes dale. De var kommet for at dyrke Gud og bygge hans værk op. Og de tabte aldrig den kendsgerning af syne i nogen af deres beskæftigelser.

Omvendte fra nationerne.

Det var ikke ualmindeligt for mændene i kirken at blive kaldt til at rejse til fjerne lande som missionærer. Sådant arbejde indebar uvægerligt store ofre, både for missionæren og familien hjemme. Medens faderen prædikede evangeliet, gjorde moderen og børnene det tunge arbejde, selv om de ofte blev hjulpet af præstedømmets medlemmer, som afså tid dertil fra deres eget arbejde .

Omvendte i stort tal samledes i kolonierne i bjergene. I den hensigt at hjælpe de fattige stiftedes „The Perpetual Emigrating Fund“ (Det evige Emigrationsfond) i 1849, hvorigennem de, der trængte til hjælp, kunne låne penge til rejsen. Pengene skulle tilbagebetales så hurtigt som muligt, så at andre kunne drage fordel af fondet. Fondet begyndte sin virksomhed i 1850; i løbet af de næste tredive år hjalp det fyrretyve tusind mennesker med at komme til Utah og udførte forretninger, der beløb sig til \$ 3,600,000.

Før jernbanens komme var det umuligt at skaffe vogne nok til at føre alle, der ønskede det, over sletterne. Nogle af dem var så ivrige efter at samles med Kirken, at de gik, mens de trak

Håndkærre-emigration.

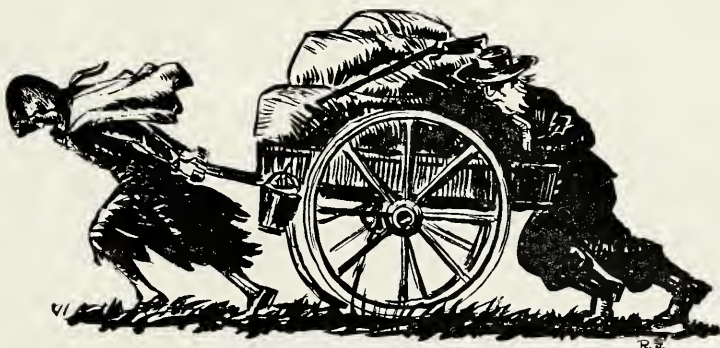

håndkærrer mere end 1600 km. De fleste af dem, der rejste på denne måde, nåede Salt Lake dalen i god behold og lige så hurtigt som de, der kørte med okseforspand.

Men to af håndkærre-selskaberne ramtes af bitter tragedie. Historien om disse er smukt fortalt på to små mindesmærker, der står i Wyomings buskbevoksede landskab, i nærheden af South Pass. Den ene af dem lyder således:

Kaptajn James G. Willies håndkærre-selskab, bestående af mormon-emigranter på vej til Utah, stærkt udmattet af en tidlig vinters dybe sne og af mangel på mad og klæder, havde samlet sig her omkring slutningen af oktober 1856 for at afvente hjælp fra Utah. Tretten mennesker frøs ihjel i løbet af en enkelt nat og begravedes i en fællesgrav. To andre døde næste dag og blev begravet i nærheden af de andre. Af selskabet, der bestod af 404 personer, omkom 77, før hjælpen nåede frem. De overlevende nåede Salt Lake City den 9. november 1856.

Når man står på dette ensomme, tragiske sted, er det let at forestille sig den sørgelige situation, som disse emigranter i 1856 befandt sig i — en gruppe sultne mænd, kvinder og børn, stimlet sammen midt ude i en råkold og trøstesløs ødemark,

Håndkærre.

trætte af at gå næsten 1600 km, mange af dem syge af udmattelse og utilstrækkelig mad, medens håndkærrerne, som de havde trukket, stod ved siden af de midlertidige telte, som de havde fundet på at rejse mod en hvirvlende sne.

Disse to selskaber var blevet forsinket ved afrejsen fra Iowa City, fordi deres vogne ikke blev færdige som ventet. Autoriteterne i Salt Lake City havde ikke fået underretning om deres komme og havde som følge deraf ikke truffet foranstaltninger til at hjælpe dem igennem. Da de blev overrasket af tidlige storme i den vestlige del af Wyoming, befandt de sig i fortvivlede forhold.

Heldigvis var de blevet passeret på vejen af to-tre hjemvendende missionærer, som rejste i en let vogn. Da de var klar over situationen, hastede disse mænd så hurtigt de kunne til Salt Lake City. Da de kom, afholdt Kirken generalkonference, men da Brigham Young hørte deres beretning, opløste han mødet og organiserede øjeblikkeligt spand og vogne til at tage til undsætning for de ramte emigranter. Efter at de selv havde gennemgået rystende oplevelser, nåede undsætningsekspeditionen Willie selskabet ved Rock Creek Hollow. Medens de efterlod hjælp dér, tog de videre til Martin-selskabet, der var noget længere østpå. Disse to selskabers tragiske oplevelser var de sørgeligste i hele mormonernes folkeflytning.

Lamaniterne.

Dersom historien om håndkærre-pionererne er et sørgeligt kapitel i mormonernes historie, hvor meget mere tragisk er da ikke beretningen om indianerne i Amerikas historie. Den opfattelse, at den eneste gode indianer var død, var altfor ofte grænsefolkenes og nybyggernes opfattelse. I skarp kontrast dertil var Brigham Youngs politik, „at det var billigere at give dem mad end at bekæmpe dem.“ Hans generøse behandling af rødhuderne fik senator Chase fra Ohio til at bemærke, at „ingen guvernør nogensinde var kommet så godt ud af det med indianerne siden William Penns dage.“

Denne respekt for de indfødte stammede fra Mormons Bog, som erklærede, at indianerne var efterkommere af Israel. Deres forfædre går i den bog under navnet lamaniterne, og i profetisk stemning taler bogen om en lovende fremtid for disse mennesker. De har ikke altid været formørket, og engang i fremtiden vil de igen blive et dygtigt og oplyst folk.

Men selv om mormonerne var tålmodige og ædelmodige, opstod der af og til vanskeligheder. Flokke af heste og kvæg var en fristelse, som rødhuderne ofte ikke kunne modstå. De ind-

fødte overfaldt bebyggelserne, og der var to alvorlige udbrud, som indbefattede store tab af ejendom. Men i betragtning af det uhyre areal, som de koloniserede, var mormonerne besværligheder med indianerne i virkeligheden kun få. Beretningen om deres forbindelse med de indfødte beviste klogskaben i Brigham Youngs politik.

Utah-krigen.

Men selv om mormonerne kun havde ringe besvær med indianerne, skulle de dog lide under andre knugende forholdsregler. Den 24. juli 1857 fejrede en stor del af Salt Lake Citys indbyggere uafhængighedsdagen og årsdagen for deres ankomst til dalen. De var taget op i en af bjergkløfterne i nærheden af byen i dagens anledning.

Midt under festlighederne red en stovet og træt rytter hurtigt hen til Brigham Youngs telt. Han bragte ildevarslende nyheder. De forenede Stater var ved at sende en hær mod mormonerne for at knuse dem! I det mindste var det den historie, som soldaterne havde fortalt på vejen mod vest, og de pralede af, hvad de ville gøre, når de engang nåede Salt Lake City.

Alt dette var sket, fordi to skuffede kandidater til regeringsembeder havde sendt indberetninger til Washington om, at mormonerne var i åbent oprør mod De forenede Stater. Som det senere blev bevist, var deres indberetninger det rene opspind. Og dog havde præsidenten på dette spinkle opspind beordret en hær på femogtyve tusind mand ud for at undertrykke et „mormonoprør“.

Skønt Brigham Young var blevet lovligt indsat som guvernør for territoriet, var der ikke blevet givet ham nogen meddelelse om troppernes komme. Da de ikke vidste, hvad de kunne vente, traf mormon-lederne forberedelser. De var besluttet på, at ingen anden gruppe, bevæbnet eller ej, igen skulle bebo de hjem, som de havde bygget. De besluttede, at dersom det blev nødvendigt, ville de igen gøre Utah til den ørken, den havde været før deres komme.

Mænd blev sendt af sted for at gøre, hvad de kunne for at sinke hæren og gøre tiden til forbundsfælle i håbet om, at der måske kunne gøres noget for at få præsidenten fra denne galsskab. Prærien blev brændt af og hærens kvæg blev skræmt. Broerne, som mormonerne havde bygget, blev ødelagt og forterne opmudret. Men der gik ingen liv tabt. På grund af denne omhyggelig lagte plan blev hæren nødt til at gå i vinterkvarter i det, der nu er det vestlige Wyoming.

Men mormonerne var ikke helt uden venner. Oberst Thomas L. Kane, broder til Elisha Kane, den berømte nordpols-forsker,

var blevet bekendt med de hellige, da de gik over Iowa. Han havde set de uretfærdigheder, de havde været udsat for. Det skyldtes for en stor del hans anstrengelser, at præsidenten blev overtalt til at sende en „fredskommission“ til Utah i foråret 1858.

Brigham Young gik ind på, at hæren skulle få lov til at passere gennem byen, men ikke have lov til at slå lejr i den. Og for at der ikke skulle ske noget brud på denne overenskomst, satte han den plan i udførelse, som der oprindeligt var enighed om.

Da soldaterne kom ind i dalen, fandt de byen øde og forladt med undtagelse af nogle få vagtfolk, der var bevæbnet med flint og stål og skarpe økser. Huse og lader var fyldt med halm, der var parat til at blive antændt i tilfælde af voldshandlinger, og økserne kunne ødelægge frugthaverne.

Folk var taget sydpå, idet de havde forladt deres hjem for at lade disse brænde, som de havde gjort mere end een gang før. Nogle af hærens officerer og soldater var stærkt påvirket, medens de marcherede gennem de tavse gader, idet de var klar over, hvad deres ankomst havde betydet. Oberst Philip St. George Cooke, som havde anført mormon-bataillonen på dens lange march og kendte de forurettelser, der tidligere var begået mod disse mennesker, blottede hovedet i ærbødig respekt.

Heldigvis opstod der ikke nogen vanskeligheder. Hæren slog lejr 60 km sydvest for byen. Folk vendte tilbage til deres hjem. Og begivenheden er gået over i historien som „Buchanans Bommert.“

En mand ved sit arbejde.

Joseph Smith var blevet efterfulgt af en mand, der passede lige så godt til sin tid til at lede kirken, som profeten havde været i sin. Brigham Young, der af en af sine biografer kaldes „Vor Tids Moses“, havde ført Israel til et andet Kanan med dets Døde Hav. Der er givet en interessant beskrivelse af denne mand af Horace Greeley, redaktør af *New York Tribune*, som interviewede mormon-lederen i 1860:

Brigham Young talte hurtigt og let uden tilsyneladende at tøve eller være reserveret og uden tilsyneladende ønske om at skjule noget; han afslog heller ikke at besvare nogen af mine spørgsmål som uvedkommende. Han var meget enkelt klædt i tyndt sommertøj uden nogen form for skinhellighed eller fanatisme. Af udseende er han en korpulent, åben, godhjertet, firskåren mand på 58 år, som syntes at nyde livet og ikke at have syndelig travlt med at komme til himlen. Hans nærmeste medarbejdere er enkle og ligetil, tilsyneladende født og opdraget til et liv i arbejde. De lignede så lidt, som nogen jeg har kendt, hylklere eller svindlere.

I 1861 påbegyndtes den berømt Pony Express. Post, som først var blevet ført fra de østlige stater med langsomme, oksedrevne vogne og senere med Overland-Diligencen, nåede nu Salt Lake City på seks dage fra St. Joseph, Missouri. Hver „ponys“ ankomst var en begivenhed, og de nyheder, der på denne måde nåede ud til vesten, var af umådelig betydning. Sydstatene var trådt ud af Unionen. Amerika var sønderslidt af borgerkrig.

Pony-Ekspresen.

Disse tapre ryttere fra stellerne og bjergene — et betydningsfuldt kapitel i Amerikas pioner-historie.

For mormonerne var denne tragiske begivenhed bekræftelsen på den profeti, som Joseph Smith havde fremsat den 25. december 1832. Skønt Utah ikke var en stat i Unionen, var den bundet til den med loyalitetsbånd. Denne loyalitet gav Brigham Young udtryk for i det første budskab, der blev sendt over Overland Telegraph i oktober 1861: „Utah er ikke trådt ud, men er fast forankret i vort engang lykkelige lands forfatning og love.“

(Fortsættes).

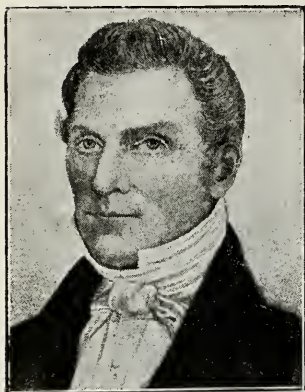
LÆRE OG PAGTER

vil formentlig kunne udkomme

ca. 15. december.

Bestillinger modtages på missionskontoret.

Visdomsordet passer for alles evner.

Hyrum Smith.

Er vi blevet så svage, at vi ikke er egnet til at kaldes hellige?

Visdomsordet er tillempet efter alle deres evner, som „er eller kan kaldes hellige“. Lyt ikke til de lærdomme, som fremsættes af mennesker, eller måske af en ældste, som siger, at Visdomsordet ikke passer i dag, thi et sådant menneske vil til sidst blive odeligt.....

Jeg ved, at intet andet end en fast, lige kurs kan frelse et menneske i Guds rige.

Herren har sagt os, at stærke drikke ikke er gode. Hvem er han, som tør sige, at de er gode, når Herren siger, at de

ikke er det? Den mand, som siger: „Jeg kan drikke vin eller stærke drikke, og det vil ikke skade mig,“ er ikke klog. Men nogen vil måske sige: „Jeg ved, at det gjorde mig godt, for jeg var udmattet og svag ved en bestemt lejlighed, og det oplivede mig, og jeg blev styrket derved, og det er tilstrækkeligt bevis for mig.“

Det er det måske for dig, men det vil det ikke være for en, der er klog, thi al spiritus af den slags vil kun fremkalde en større mathed, når den er holdt op med at indvirke på det menneskelige legeme. Men du ved, at du har gavn af den. Ja, det ved den mand, som har pantsat sin ejendom, og som ved, at han er befriet for sine øjeblikkelige vanskeligheder, men hans midlertidige lindring binder kun trældommens bånd endnu stærkere om ham.

Herren har ikke ordineret stærke drikke til maven, men til at vaske vort legeme med.

Og atter, tobak er ikke for legemet, ej heller for maven, og det er ikke godt for mennesket, men er en urt for kvæstelser og for sygt kvæg, at anvende med omdømme og visdom.

Tobak er en kvalmende, stinkende, afskyelig ting, og jeg er forhavset over, at noget menneskeligt væsen kan tænke på at bruge den. For en ældste især vil det at tygge eller ryge det være en skændsel — han er ikke skikket til sit kald. Han burde først lære at holde Visdomsordet og derefter undervise andre. Gud vil ikke lade den mand, som bruger det, have fremgang.

Og atter, hede drikke er ikke for legemet eller for maven. Der er mange, som undrer sig over, hvad det kan betyde, om det hentyder til te eller kaffe, eller ikke. Jeg siger, det hentyder til te og kaffe.

Hvor kan det være, at vi ofte er så sløve og matte? Det er, fordi vi bryder Visdomsordet, sygdom tærer på vort legeme, vor forstand

bliver formørket, og vi fatter ikke de guddommelige ting; djævelen drager fordel af os, og vi falder for fristelsen.....

Lad os holde fast ved dette: lad de hellige være forstandige; lad os lægge vor dårskab til side, og lad os adlyde Guds befalinger; så vil vi blive velsignet af den store Jehova for tid og evighed.

Vi skal være sunde, stærke og kraftige. Vi skal være i stand til at modstå sygdom, og visdom vil krone vore rådsforsamlinger; vore efterkommere vil blive mægtige, og vil rejse sig og kalde os velsignede. Zions døtre vil blive smukke, og deres sønner vil blive glæden på hele jorden. Vi skal berede os for Jehovas hensigter, for Guds rige, for Jesu genkomst i hans herlighed; fra Zion skal komme den fuldendte skønhed. Gud vil stråle; Zion vil blive ophøjet og blive hele jordens pryd.

(Af en tale, holdt af patriarken Hyrum Smith i Nauvoo, og offentliggjort i „Times and Seasons“ den 1. juni 1842. Hyrum Smith blev født den 9. februar 1800, og myrdet i Carthage den 27. juni 1844).

Hvem vil stemme for at lukke Kirkens aktiviteter?

Sidste søndag stemte jeg for at lukke Kirken — ikke med vilje, heller ikke af ondskab — men jeg stemte uden at tænke over det, tankeløst, dovent og ligeglad. Jeg stemte for at lukke dens døre, så dens vidnesbyrd kunne blive standset.

Jeg stemte for at lukke den åbne Bibel — den Bibel, som var blevet givet os gennem års kamp og gennem de martyrs blod, som døde, for at vi kunne få den at læse. Jeg stemte for at standse forkyndelsen af evangeliets strålende sandheder. Jeg stemte for, at børnene i søndagsskolen ikke længere måtte lære historierne fra Bibelen og ikke længere løfte deres stemmer til sang.

Jeg stemte for, at korets og menighedens sang skulle standse, og at de ikke mere skulle synge til Herrens pris.

Jeg stemte for, at alle Kirkens missionærer skulle kaldes hjem, alle de lokale funktionærer skulle holde op med at prædike, ethvert hospital, enhver skole skulle lukke. Jeg stemte for, at alle missionærprojekter skulle standses, enhver god, retfærdig og sand indflydelse i vort samfund skulle indskrænkes og til sidst standses.

Jeg stemte for overtroens mørke, for syndens ødelæggende indflydelse, for uvidenhedens fordærv og for egenkærlighedens forbandelse, at de endnu engang kunne kaste deres ødelæggende byrde på skuldrene af en allerede overbebyrdet verden.

Jeg stemte for alt dette. For se, jeg kunne være gået og jeg burde være gået, men jeg gjorde det ikke. Jeg blev hjemme fra Kirken sidste søndag!

Fra Deseret News.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

Profeten Joseph Smiths formaning: „Jeg tilråder alle de hellige af al deres magt at frelse deres døde og besegele deres efterkommer“ har udgjort en stor del af præsident og søster German Ellsworths liv. I løbet af en periode på 40 år med genealogisk efterforskning har præsident og søster Ellsworth samlet mere end 16.000 navne på deres slægtsrgister. Treogtyve år af dette tidsrum virkede præsident Ellsworth som missionspræsident.

—o—

Ældste Hilmar Freidel og hans hustru er nu i U. S. A. efter at have tilbragt tre år med at microfilme de norske stats- og kirkebøger. Dette arbejde blev udført for Genealogical Society. De arbejdede tolv timer om dagen og kom tilbage til år 1600. De har filmet 3665 ruller film, udgørende 5.000.000 sider optegnelser. Ældste Freidel fotograferede mellem 10.000 og 16.000 sider om dagen og hans hustru 5.000 til 6.000 om dagen.

—o—

Fra Det Hellige Land har Primary General-bestyrelse modtaget et smukt orientalsk tæppe fra Primary-børnene i Near East Missionen til Primary Børnehospital. Præsidentens søn bragte tæppet med sig tilbage efter et besøg hos sin fader. Efter at hospitalet er blevet færdigopført, vil tæppet blive anbragt i et venteværelse tilligemed et møblement, der passer dertil.

—o—

I løbet af juli måned var der hver søndag morgen tidlig mere end 3000 turister for at overvære radio-udsendelsen af Tabernakel-koret over Columbia Broadcasting System. De 85 førere er mere end travlt beskæftiget fra klokken 7 om morgenen til klokken 10—11 om aftenen med at vise de mere end 8000 turister, som hver dag besøger Tempelpladsen, de interessante bygninger, monumenter og de smukke haveanlæg på den historiske plads.

—o—

Den Danske L. D. S. Organisation i Salt Lake City har fået nyt præsidentskab. Præsident blev Orson B. West med Richard Gregersen og Arnold Bukke som rådgivere.

—o—

Søskende og venner i München samledes fornylig til en festlighed ved grundstensnedlæggelsen til den første S. D. H. kirkebygning, som opføres der.

—o—

I Arabien samles hver fredag formiddag kl. 10,30 en lille gruppe hellige, i et luftkølet hus hos et af medlemmerne, til et kombineret søndagsskole- og nadvermøde. Søndagsskolen holdes om fredagen, fordi fredag er muhammedanernes helligdag, alt arbejde hviler, og alle butikker er lukket. De kristnes søndag er almindelig arbejdsdag i Arabien.

—o—

Tidligere missionær i Danmark, Whitney L. Johnson, som for tiden gør tjeneste i den amerikanske flåde i Stillehavet, har sendt en hilsen til „Stjernen“ og alle dens læsere. Han fortæller, at der på den lille ø Kwajalein, som hører til Marshall-øerne, og hvor han er stationeret, findes ca. 25 medlemmer af Kirken, nogle af dem hører til Samoa-Missionen og nogle til Hawaii-Missionen. Hver søndag afholdes søndagsskole, hvor ældste Johnson er klasselærer. Da alle medlemmerne efter evne prøve at gøre en del missionærarbejde, kommer der en del undersogere til moderne og også en del af Kirkens medlemmer, som tidligere ikke har været så aktive.

„Stjernen“ sender en hjertelig hilsen til ældste Johnson og de andre søskende og venner på Kwajalein, og beder Gud velsigne dem alle og det arbejde, de udfører for Guds sag.

—o—

Fra Oslo har vi fået meddelelse om, at missionær Ferris C. Johnson er druknet i et badekar på en badeanstalt. Ældste Johnson havde dårligt hjerte, og det menes, at han har fået et anfald, så han har mistet bevidstheden og derved har fået hovedet under vand. Hans lig er blevet balsameret og sendt til Utah med flyvemaskine. Tirsdag den 9. oktober afholdtes i Oslo en mindehøjtidelighed.

—o—

Vi har fået meddelelse om, at følgende General-Autoriteter er blevet indsat ved Kirkens halvårlige konference, der afholdtes i Salt Lake City fra 5.—8. oktober:

Som medlem af De Tolv Apostles Raad: Marion G. Romney, tidligere assistent til De Tolv Apostle.

Som assistenter til De Tolv Apostles Raad: George Q. Morris, Stayner Richards, Elray L. Christiansen og John Longden.

I næste nummer af „Stjernen“ skal vi bringe en kort artikel om hver af disse nye General-Autoriteter.

Kredslærernes budskab

Tiende trosartikel — første del:

Vi tror på den virkelige indsamling af Israel og på de ti stammers tilbageførelse.

Vi vil i dag kun dvæle ved den første del af den tiende trosartikel, som anført ovenfor. — Den kan give anledning til mange tanker.

Israel, — det var Herrens pagts folk, idet han havde gjort pagt med Abraham, Isak og Jacob og deri lovet dem, at deres efterkommere skulle være et særligt velsignet folk, som Herren ville være med og beskytte, og gennem dette folk skulle Guds egen søn fødes til denne jord. — Alle disse løfter og forjættelser var afgivet under forudsætning af, at folket holdt deres part af pagten om ikke at have andre guder, og at de holdt alle de andre bud, som han gav dem.

Men gang på gang var folket ulydigt, og gang på gang måtte Herren revse dem ved forskellige profeters trusler om de straffedomme, der ville ramme dem, hvis de ikke omvendte sig. — Se Es. 5: 1—7, 13 — Es. 10: 3 — Es. 42: 24—25, — Jer. 7: 12, 15.

Til sidst blev Herren træt og de 10 stammer blev forskudt. — Året 721 f. K. blev de overmandet af Assyrerne og ført bort i fangenskab, og deres historie er indtil videre ukendt.

Også de to stammer — Joderne — kom under fordømmelse, sidst fordi de ikke modtog Guds søn, og vi, som kender lidt til de lidelser, som de gennem mange århundreder har været udsat for, kan gøre os en forestilling om, hvad det betyder at være under Guds fordømmelse.

Også nu har Herren et pagts folk, som han har lovet store velsignelser på betingelse af lydighed, og på betingelse af, at de arbejder ihærdigt og trofast med de opgaver, som Herren nu ønsker udført.

Når vi læser i Pagts Bog, finder vi, at Herren også nu gang på gang har revset sit folk og kaldet dem til omvendelse, for at de ikke skulle blive forskudt og andre kaldes i deres sted. — Se f. eks. Pagts Bog 64: 3—5.

Ja, vi finder endog i det 2. kapitel udtalt, at jorden ville blive lagt aldeles øde ved Herrens genkomst, såfremt det ikke ville være muligt at overdrage præstedømmet til mennesker, fordi ingen var værdig til at bære det.

Lad os da som det nye pagts folk af al magt og evne stræbe efter at opfylde alle vore pligter, — at vi måtte have olie på vore lamper, når brudgommen kommer.

Læs også Pagts Bog 101: 39—40, 133: 66—71.

Ejnar Nielsen.

EFTERÅRSKONFERENCERNE

Aarhus distrikt, 29., 30. sept. og 1. oktober.

Konferencen begyndte lørdag den 29. september med en koncert under ledelse af brøder Werner Larsen. De 205 tilstedeværende nød alle korets smukke sange og de afvekslende musiknumre.

Tidligere på dagen havde der været afholdt et Kvindelig hjælpeforenings-møde under ledelse af præsidentinde, søster Minnie B. Sørensen. Under mødet blev der serveret et let måltid, medens bestyrelserne for de forskellige Kvindelige hjælpeforeninger i distriktet diskuterede deres problemer.

Sent lørdag eftermiddag var der dåb, hvor tre søskende vidnede om, at de vil tjene Herren, ved at gå i dåbens vande.

Søndag den 30. september var en dag, vi sent vil glemme.

Dagen begyndte med et samlet velfærds-møde for præstedømmet og Kvindelig hjælpeforening. De 126 tilstedeværende fik også lejlighed til at se resultaterne af grenenes forenede anstrengelser, idet velfærdsarbejderne var udstillet i distriktets velfærdslokale.

„Kom til vor søndagsskole“ ja, der var 210, som nød programmet, der blev fremført af distriktets søndagsskoler, og som blev givet over konferencens emne: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders vilje, som er i Himlene. (Matt. 7: 21)“. Derefter hørte vi nogle velvalgte ord fra nogle af missionærerne.

Umiddelbart efter søndagsskolen var der et genealogisk møde for grens-præsidentskaberne, hvor vi fik nogle af de vigtigste og almindeligste spørgsmål besvaret af præsident Ejnar Nielsen (den nye præsident for de genealogiske foreninger i missionen) og missionspræsident Edward H. Sørensen.

Nadver- og vidnesbyrdmødet var en stor oplevelse for de 145 tilstedeværende. Mange dejlige vidnesbyrd blev båret. Under dette møde fik de tre nye medlemmer håndspåleggelse, og General-autoriteterne og missionens autoriteter blev opretholdt, herunder også den nye 1. rådgiver i missionens præsidentskab, præsident Ejnar Nielsen, Esbjerg.

Derefter fulgte et møde for grensforstanderskaberne, hvor missionspræsident Sørensen besvarede mange spørgsmål og problemer angående grenenes arbejde.

Aftenmødet blev overværet af 202 søskende og venner, som fik lejlighed til at høre fra distriktspræsident Rex Smith, og derefter fra præsident Theral Nielsen, 2. rådgiver i missionens præsidentskab, som talte om nødvendigheden af selvbeherskelse. Præsident Ejnar Nielsen talte om nødvendigheden af genealogisk arbejde, og til sidst talte missionspræsident Edward H. Sørensen, som gav os en klarere

forståelse af anger og Visdomsordet, og derefter en udførlig forklaring om arbejdet for de døde, forklaret ud fra skriften, så der for en virkelig søgende ikke kunne være tvivl med hensyn til dets ægthed.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident Rex V. Smith.

Mandag aften blev der fremført et program med broder Otto Møller som leder. Forfriskninger og ting, forarbejdet af Kvindelig hjælpeforening, blev solgt, og desuden var der forskellige spil, som f. eks. kuglespil, ringspil, pladespil og den gode, gamle kending, fiskedam. Der var 150 tilstede.

Hele lørdag og søndag var der en udstilling om missionærernes arbejde omkring i hele verden, med skrifter, bøger og billeder fra de forskellige dele af verden.

Vi vil gerne takke alle, der har hjulpet os med deres tid, deres talenter og deres moralske støtte til at gøre konferencen til en succes.

R. V. H. S.

Aalborg distrikt, 6., 7. og 8. oktober.

Lørdag eftermiddag afholdtes møde for bestyrelserne for de Kvindelige hjælpeforeninger i distriktet under ledelse af præsidentinde Minnie B. Sørensen. Alle grene i distriktet var repræsenteret, og der diskuteredes problemer vedrørende arbejdet i den Kvindelige hjælpeforening. Under mødet blev der serveret forfriskninger.

Lørdag aften afholdtes en koncert af Aalborg grens sangkor med missionær Paul Jensen som dirigent og søster Inger Fischer som organist. Koret sang nogle dejlige sange, afvekslende med soloer, duetter og saxofonsolo. 1. rådgiver i Missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, takkede for den dejlige musik og fortalte, hvor nødvendigt det er for os at have åbenbaring i vore dage. Tilstede 215.

Søndag morgen begyndte med et samlet velfærds møde for Kvindelig hjælpeforening og Præstedømmet. Præsidentinde Minnie B. Sørensen og præsident Ejnar Nielsen gav rapport over det arbejde, som henholdsvis Kvindelig hjælpeforening og Præstedømmet havde udført, og opfordrede til stadig at støtte dette arbejde. Kvindelig hjælpeforenings sangkor sang et par smukke sange, og efter mødet blev velfærdsrummet besat.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, som blev indledt med program af søndagsskolen, derunder taler af såvel de små børn som børn fra de store klasser samt sang af børnesangkoret. Derefter blev tiden overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, som gav missionærerne lejlighed til at tale og bære deres vidnesbyrd. Tilstede 183.

Kl. 12 blev der afholdt dåbsmøde, hvor ti nye medlemmer blev døbt. 2. rådgiver i Missionspræsidentskabet, præsident Theral Nielsen, talte til dem, der blev døbt, om vigtigheden af den pagt, de har sluttet med Gud. Derefter fik de håndspåleggelse. Tilstede 90.

Kl. 14,30 afholdtes nadver- og vidnesbyrdmøde, hvor Kirkens au-

toriteter blev opretholdt, og præsident Henry Løjborg blev afløst som 1. rådgiver i Missionspræsidentskabet og præsident Ejnar Nielsen blev opretholdt. Samtidig blev distriktspræsident Val J. Hancock afløst, og ældste Jay C. Mortensen blev opretholdt. Resten af mødet blev overgivet til medlemmerne at bære deres vidnesbyrd. Vi havde en god ånd tilstede, og fem af de nye medlemmer bar deres vidnesbyrd. Tilstede 125.

Lige efter mødet blev der afholdt et møde under ledelse af præsident Ejnar Nielsen for alle, som er interesseret i genealogi.

Konferencens højdepunkt var aftenmødet kl. 19. Tiden blev overgivet til missionspræsident Sørensen, som først gav tid til distriktspræsident Jay C. Mortensen, der talte over konferencens emne „Matt. 7: 21“. Derefter blev tiden givet til præsident Theral Nielsen, som holdt en inspireret tale over Visdomsordet og tiende, og fortalte, at under sidste verdenskrig var der færre Sidste Dages Hellige, som fik chok end nogen anden gruppe. Derefter blev tiden givet til præsident Ejnar Nielsen, som bar sit vidnesbyrd om Kirkens sandhed og holdt en tale om dåb for de døde, så vi alle fik en bedre forståelse af denne vigtige sag. Til sidst talte missionspræsident Sørensen over Pagtens Bog 130: 20—21 „Der er en lov fastsat i himlen, gennem hvilken alle forjættelser er givet“ og fortalte os, at det var os selv, som bestemte vor løn i dette liv. Han opmuntrede os til at efterleve Kirkens love, så vil det gå os godt. Tilstede 186.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident Jay C. Mortensen.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en bazar, som vi alle nød, og som gav en del penge i kassen. Der var færre tilstedeværende end der plejer, men der var en dejlig ånd tilstede.

J. C. M.

Københavns distrikt, 13., 14. og 15. oktober.

Konferencen indledtes lørdag aften med en koncert, hvor København grens sangkor under broder Einar Corellis ledelse og med broder Niels Hendriksen som organist sang en række smukke sange, afvekslende med forskellige sang- og musiknumre ved missionærer, søskende og venner. 2. rådgiver i Missionspræsidentskabet, præsident Theral R. Nielsen, takkede koret for den store indsats, der var ydet, og for det fine resultat, der var nået, og opmuntrede os alle til at efterleve Herrens befalinger. Tilstede 240.

Søndag morgen kl. 8,30 afholdtes velfærdsmøde. Præsidentinde, str. Minnie B. Sørensen talte om det store arbejde, der var udført af søstre for at opbygge et lager til de strenge tider, hvor vi kan få brug for det. Der blev derefter fremvist forskellige arbejder, som var forarbejdet af den Kvindelige hjælpeforening. 1. rådgiver i Missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte om præstedømmets pligter

overfor velfærdsarbejdet og opmuntrede brødrene til at støtte det i endnu højere grad. Under mødet sang Kvindelig hjælpeforenings sangkor under str. Valborg Johansens ledelse nogle smukke sange, og efter mødet blev velfærdsrummet beset. Tilstede 89.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, som indledtes med et program, fremført af de forskellige klasser i København grens søndagsskole, ligesom vi havde lejlighed til at høre fra Slagelse grens søndagsskole ved str. Valborg Hansen. Bornesangkoret sang et par smukke sange. Tiden blev derefter overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, der gav missionærerne lejlighed til at bære deres vidnesbyrd og tale over konferencens emne: Matt. 7: 21 „Ikke enhver, som siger til mig, Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders vilje, som er i Himlene“. Tilstede 214.

Straks efter søndagsskolen afholdtes nadver- og vidnesbyrdmøde. Efter at Kirkens og missionens autoriteter var opretholdt, fik søskende lejlighed til at bære deres vidnesbyrd, og der var en vidunderlig ånd tilstede. Kvindelig hjælpeforenings sangkor medvirkede også ved dette møde. Tilstede 115.

Umiddelbart efter dette møde afholdt præsident Ejnar Nielsen, Genealogisk forenings hovedbestyrelse, et genealogisk møde for alle interesserede.

Kl. 19 afholdtes konferencens hovedmøde, hvor vi først havde lejlighed til at høre fra distriktspræsident Dan R. Olsen, som talte over konferencens emne. Derefter talte præsident Theral R. Nielsen om lydighed mod Herrens bud og befalinger, og præsident Ejnar Nielsen om dåb for de døde. Til sidst talte missionspræsident Edward H. Sørensen ud fra Matt. 7: 24—27, om, at vi skal være forstandige og bygge vort hus på klippen, og at de første principper, dåb og håndspåtgørelse for den Helligånds gave, som begge er nødvendige for vor frelse, gælder både for de levende og de døde. Imellem talerne hørte vi sange fra koret og en dobbeltkvartet ved mandlige og kvindelige missionærer. Tilstede 174.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen, og under ledelse af distriktspræsident Dan R. Olsen.

Mandag aften var der en fest, arrangeret af missionærerne og Kvindelig hjælpeforening i fællesskab. Efter forskellig underholdning: sang, musik, tale, genfortalt historie og dans, var der auktion over håndarbejder og salg af amerikanske retter og andre forfriskninger samt spil om sjældne gevinster. Der var stuvende fuldt hus og trængsel ved alle boderne, alle morede sig, og der indkom et pænt beløb. Tilstede 210.

M. K.

„Citater og henvisninger“

kan nu atter fås på Missionskontoret. **Pris kr. 2.50.**

„Nyt fra hjælpeorganisationerne“

Kvindelig hjælpeforening

Som navnet antyder, er det Kvindelig hjælpeforenings opgave at hjælpe. Dette betyder ikke blot at hjælpe økonomisk og materielt, men også åndeligt, og dette er ikke det mindst vigtige.

I første række gælder dette kredslærerinderne. Tænk de på, hvad det vil sige for en fattig, syg, gammel eller ensom søster at få besøg og blive opmuntret med et kærligt ord og et varmt håndtryk. Lad os ikke tænke: Jeg har ikke tid og lyst i dag til at gå i kreds, vejret er dårligt, og der er ikke megen fornøjelse ved at gå op ad alle de mange trapper og sidde og tale med den søster.

Vi skal tværtimod tænke på, at netop hun trænger særligt til at få besøg, lad hende ikke sidde forgæves og vente måneden igennem, men lad os sørge for, at vi *hver måned* får besøgt *alle* i vor kreds, først da kan vi sige, at vi virkelig har gjort vor pligt og har opfyldt den mission, vi har fået: at hjælpe og styrke dem, der trænger til det, ved at bringe evangeliets lys og kundskab ud til dem, der måske ikke kan få lejlighed til at komme til møderne, fordi de er lænket til deres stue af sygdom eller alderdom.

Vi takker alle kredslærerinderne for det store arbejde, de udfører, og håber, at de alle vil være i stand til hver måned at fremvise 100 procent besøg i deres kreds.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Aalborg: Tirsdag den 26. juni afholdt Kvindelig hjælpeforening i Aalborg i forening med grensforstanderskabet en fest for de ældre medlemmer i grenen. Vi serverede flæskesteg med kartofler og is med jordbærsovs. Der blev sendt mad ud til to familier, hvor der var sygdom.

Grensforstanderen havde ledelsen af underholdningen, der bestod af sang, fortællinger og lege. Der var megen munterhed, og enhver gik hjem med en følelse af glæde og tilfredshed. T. S.

Primary

Mandag den 10. september afholdtes der åbningsfest for Primary i Københavns gren.

Mange børn kom fra nabolaget for at nyde den morskab som vi alle havde. Børn såvel som lærerinder tog del i løjerne. Festen begyndte med et program, som bestod af musiknumre og taler.

Så blev alle 35 børn bænket ved et langt bord, pyntet med blom-

ster og kulorte servietter, og der blev serveret saftvand og kage. „Det var noget, der smagte!“

Så begyndte lojerne. Vi legede alle mulige lege, som fik alle de

Primary, København.

deltagende til at le og juble. Da de halvanden time var gået, gik børnene henrykt hjem, og glædede sig til næste uges „Primary dag“ såvel som til hele det Primary-arbejde, som ligger foran dem.

Primary hovedbestyrelse.

Søndagsskolen

*Gud vor Fader, hør vor bøn,
send din nåde med din Son.
Når vi nyder nadver her,
Gud, din kærlighed er nær.*

(Nadververs for nov.—dec.).

En dag blev en mand, som i nogen tid ikke havde haft nogen stilling indenfor Kirken, kaldt op til grensforstanderen for privat at diskutere en bestemt sag. Grensforstanderen meddelte ham da, at efter bøn og gennem Herrens inspiration „.....giver jeg Dem en officiel kaldelse til at arbejde med de voksne medlemmer af det aronske præstedømme i denne gren. Hvad er Deres svar?“

Da han havde fået talens brug igen (efter i så lang tid ikke at have haft noget at bestille i Kirken, så dette!), sagde han til grensforstanderen, at han ville give ham besked i løbet af en uge.

Han holdt ord; sådan var han. „Grensforstander,“ sagde han, da

han henvendte sig til sin ledende autoritet, „jeg kunne let have sagt nej og ville helst have gjort det, men da De sagde, at det var en „officiel kaldelse“, blev jeg klar over, at hvis jeg afslog den, ville det ikke være Dem, jeg sagde nej til det ville være Herren. Jeg kan ikke sige nej til Ham. Jeg tager imod kaldet og vil gøre mit bedste.“

Historien er ikke forbi endnu, for denne gode mand gør stadig alt, hvad han kan..... for at vise sig værdig til sin „officielle kaldelse“. Han er besluttet på ikke at skuffe Herren, fra hvem kaldelsen kom gennem hans grensforstander.

Hvis alle vore grensfunktionærer blev „officielt kaldet“ af grensforstanderen, ville han snart opdage, hvorfor han tidligere havde haft så mange vanskeligheder med at ordne grenens sager og få arbejdet gjort. Det er sommetider let at sige nej til grensforstanderen og endnu lettere at sige nej til søndagsskoleforstanderen eller præsidentinden for Primary. Men at sige nej til Herren, det er noget helt andet, og vore medlemmer er meget uvillige til at tage dette skridt.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

„Og nu, mine kære og elskede brodre og søstre, lad mig forsikre jer, at disse er principper med hensyn til de døde og de levende, som ikke ligegyldig kan forbigås, da de hører til vor saliggørelse.

Thi deres frelse er nødvendig og fornøden til vor salighed, som Paulus siger angående fædrene, „at de kunne ikke fuldkommes uden os“, ejheller kunne vi fuldkommes uden vore døde.“

(Pagtens Bog 128: 15).

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen

Hvor vigtig er ungdomsforeningen? Hvor vigtigt er vort ansvar som ledere af ungdommen?

Ungdomsforeningen er en meget vigtig del af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, først og fremmest optaget af ungdommens gensidige udvikling. Denne organisation blev oprettet med det formål at udsprede kundskab, at hæve den kulturelle standard og at give menneskeheden et personligt vidnesbyrd om guddommeligheden af dette de sidste dages værk.

Ungdomsforeningen har bidraget en stor del til at udsprede det gengivne evangelium til folk på jorden, siden den blev organiseret af Brigham Young i 1870 i Salt Lake City, og den vil vedblive at udføre dette vigtige arbejde, så længe vore ledere er flittige og lever i harmoni med Herrens Ånd.

Det er et stort privilegium at blive kaldet som leder i en sådan organisation. Er vi rigtig klare over, hvad det betyder? Vi, som er blevet kaldet til at lede, er blevet kaldet til at arbejde for Gud i en

af de vigtigste dele af Hans kirke. Vi er den levende Guds tjener, og Han er vor Herre. Vi er lederne, vi er dem, der rydder stien, og vi ved aldrig, hvor mange der vil følge den sti, vi har ryddet. Vi er brobyggerne. Vi er blevet kaldet til at bygge de broer, over hvilke mange retfærdige fødder skal træde på deres vej mod det evige liv.

Dette værk er vigtigt, og det må og skal gå fremad.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Fra missionsmarken

Odense gren: Den 2. august er ældste H. Mervyn James blevet kaldet til grensforstander for Odense gren.

Esbjerg distrikt: Den 14. august er ældste Allen R. Mickelsen blevet kaldet til distriktspræsident over Esbjerg distrikt.

Hjørring gren: Den 23. september er ældste Dwayne Larsen blevet kaldet til grensforstander for Hjørring gren.

Silkeborg: Silkeborg gren var lørdag den 18. august på en vellykket udflugt til Vrads Sande. Der deltog 20 børn og 22 voksne i turen, og vi nød alle den dejlige eftermiddag med forskellige lege og besøg på museum.

De to billeder viser et udsnit af deltagerne.

Aa. P.

Esbjerg: Den 4. september blev der i Esbjerg afholdt en fest til fordel for Budgetfondet, som ved denne lejlighed fik et pænt tilskud. Ved fælles hjælp fra de forskellige organisationer var der arrangeret forskellige underholdninger: fællessang, solosang, musik, oplæsning af festavis og meget andet. Der var også en rask lille auktion over nogle eftertragtede varer. Alle søskende og venner, der var mødt op,

ialt ca. 80, deltog livligt i de forskellige arrangementer, som var foranstaltede; der var f. eks. pilekast, „slå søm i“, „bold i net“ og hvad det nu hedder altsammen.

Servering og salg af forfriskninger var det som sædvanlig Kvindelig hjælpeforening, der kunne høste æren af. Alle var glade for denne aften, og Esbjerg gren påtænker snart igen at afholde en budgetfest. Da der jo kan lånes en hel del gode film på den amerikanske ambassade i København, bliver det måske næste gang i form af en filmsaften.

Grensforstanderskabet.

Randers: Moroni spejdertrop i Randers gren afholdt lørdag den 22. september en stor overraskelsesfest, hvortil grenens medlemmer var indbudt. Det blev en fornøjelig aften, og af programmet skal fremhæves: et kort skuespil, den tossede hest og en festavis, og desuden blev der holdt nogle korte taler om spejderarbejdet. Derefter gik man over til at lege, og her var det særlig en „siddende fodboldkamp“ mellem missionærer og søskende, der gjorde lykke. Til slut talte grensforstanderen, og selvom der ikke var mange tilstede, havde de, der var der, haft en fornøjelig aften ud af det.

Tropsforeren.

Odense: Søndag den 7. oktober havde Odense gren forbeholdt aftenmodet til G. U. F.s bikubeklasse, hvor 5 unge piger og deres leder blev udnævnt til Æreshier.

Aftenen fik et meget smukt forløb, de unge piger talte efter tur, og til slut talte birøgteren, str. Lilli Christoffersen, om det store arbejde, der var gået forud for udnævnelsen. Diplomerne blev derefter overrakt Hanne Raunholt, Inge Kristiansen, Elisabeth Thomsen, Ragna Knudsen og Bente Kristiansen. Og til sidst fik birøgteren overrakt sit diplom af missionær Ellen O'Brien.

Det var en af de aftener, som brødre og søstre foler stimulerende for deres vidnesbyrd, det at se de unge gå ind for en sag og arbejde med den.

H. R., Odense gren.

D Å B

AALBORG:

9. september:

Anna Lise Andersen, døbt af ældste Jay C. Mortensen, håndspålggelse af ældste Val J. Hancock.

ODENSE:

26. august:

Mariane Sofie Damsted, døbt af ældste Theral R. Nielsen, håndspålggelse af ældste James O. Mason.

Mads Christian Damsted, døbt af ældste Theral R. Nielsen, håndspålggelse af ældste H. Mervyn James.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Aalborg: 5. august: Erling Andersen og Inger Lis Larsen Andersens søn, Anker John Andersen velsignet af ældste Val J. Hancock.

3. september: Kristian Romanus Rasmussen og Nanna Elisabeth Rasmussens to børn, Jytte Sonja Rasmussen og Ole Bjørn Rasmussen, velsignet af ældste Val J. Hancock.

Ordinationer:

Aalborg: 12. september: Niels Christian Lindquist Jensen ordineret til lærer af ældste Jay C. Mortensen.

Missionærforflyttelser:

21. september: Harold M. Petersen fra København til Løgstør.

Frank E. Lund fra Løgstør til Aarhus.

Dwayne E. Larsen fra Skive til Hjørring.

Vincent A. Birch fra Hjørring til København.

Burgess Grant Gudmundson fra Skive til Aalborg.

